

☰ Menu

Støt POV - og få medlemsfordele

Støt os og modtag Paavo Matsins 'Gogol Disko' som gratis e-bog, hvis du vil sikre POV som uafhængigt medie for debat, borgerstemmer og ekspertanalyser.

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POV. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Aren't You Happy? Særlig tysk film blander politisk teori med lige dele Brecht og pastel

Publiceret 08/05/2020 i Kultur/Film
af **Frederik Bojer Bové**

FILM // ANMELDELSE: Ny tysk film har en helt særlig æstetik, lige dele pastel og politisk teori. Men måske der skulle have været endnu mere bog indover? For ifølge Frederik Bojer Bové er æstetikken og idéerne gode nok, men dialog og situationer halter.

Det er i virkeligheden et ret smalt og ensformigt udsnit af filmkunsten vi får præsenteret herhjemme. Distributørerne gør hvad de kan, festivaler og streamingtjenester ligeså, men realiteten er, at der findes umanerlig mange former for film, som vi meget sjældent får at se.

På MUBI har man f.eks. kunne se Jodie Macks *The Grand Bizarre*, som dels fordi den er en animationsfilm hovedsagligt lavet af tæpper, og dels fordi den er 61 minutter lang, aldrig ville have fået dansk premiere. Ligeledes på MUBI har man kunnet se den otte timer lange kinesiske dokumentar *Dead Souls*, om kinesiske straffelejre i halvtredserne. Den ville biograferne heller aldrig have givet plads til.

Altså, det er jo ikke så mærkeligt, biografdistribution kræver, at det er en film, som er relativt let at vise i biografen, og som folk gider at se. Og det er bare ikke alle slags film, der kan klare det.

Så alene af den grund er det da værd at hylde, at der er blevet plads til tyske Susanne Heinrichs eksperimenterende, æstetiske, og nærmest plotløse film *Aren't You Happy?* Også selvom det så desværre kun blev på streaming. Det er en anden type af film, som på sin egen vis er ganske underholdende. Og som alle med smag for filmkunsten kan lære af. På både godt og ondt.

Plot?

Aren't You Happy? hedder *Das melancholische Mädchen* på tysk, og handler om en melankolsk pige (Marie Rathscheck). Der er ikke rigtig noget fortløbende plot, i stedet forløber filmen som en række episoder med titler som *Feminism for sale*, hvor hovedpersonen f.eks er til modelcasting, til babygymnastik, eller til en fest. Der er også rigtig mange episoder med diverse mænd.

De forskellige episoder bliver til små sketches om det moderne samfund, fyldt med kommentarer om køn og kapitalisme, hvoraf mange lyder, som om de er taget fra en bog. Det tror jeg også de er, det er der i sig selv ikke noget galt med. Det ville måske være endnu bedre, hvis endnu flere af dem var citater, for manuskriptet har nogle gange lidt svært ved at skabe rigtig mindeværdige situationer.

“

I sidste ende er der et væld af æstetiske idéer i øst og vest, som vi ellers ikke får at se herhjemme. Men de kunne nok godt have været brugt bedre.

Til gengæld er den konstant omskiftelige æstetik ofte yderst fornøjelig. Hele filmen synes gennemsyret af en brechtiansk fremmedgørelse, og de fleste replikker leveres bevidst karikeret. Æstetikken er pastelfarvet og fyldt med symmetri. Nogle episoder er mere afvigende, f.eks er der en musikvideo undervejs, og der er en herlig sexscene, hvor parret mest ligner og lyder som knirkende maskiner. Enkelte falder igennem, som en flirte-scene med guitar-soli, en idé der bliver tåkrummende, når der ingen rytme er, og de to medvirkende tydeligvis ikke kan synge.

Det er en eksperimenterende film, der prøves nogle ting af. Det kommer nok ikke bag på nogen, at det er en debutfilm. I sidste ende er der et væld af æstetiske idéer i øst og vest, som vi ellers ikke får at se herhjemme. Men de kunne nok godt have været brugt bedre.

Hvad er vigtigt?

For lige at vende tilbage til MUBI, så har tjenesten for tiden en kavalkade med et par filmskabere, som sagtens kunne være nogen, der har inspireret Susanne Heinrich. De franske instruktører Jean-Marie Straub og Danièle Huillet, som regel bare kaldet Straub-Huillet, lavede en række film, der var bevidst fremmedgørende, fyldt med kommunisme, og sovset ind i amatør-skuespil.

Der er altid en kerne, og den kerne, den gør det umuligt ikke at forholde sig til.

Men! Hos Straub-Huillet var der altid en kerne! De filmatiserede som regel store værker, såsom Kafkas *Amerika* (det blev til *Klasserelationer* fra 1984) eller Pierre Corneilles skuespil *Othon* (den fik den engelske titel *Eyes Do Not Want to Close at All Times, or, Perhaps One Day Rome Will Allow Herself to Choose in Her Turn*). For tiden kan man se deres udgave af Sofokles *Antigone*.

Som så mange andre, så kigger jeg på de titler, og har lidt svært ved at tage det seriøst. Ligesom jeg ryster lidt på hovedet over deres manglende evne til genskabe miljøer troværdigt (*Amerika* foregår tydeligvis ikke i Amerika, og i de græske tragedier kan man tit høre bilstøj på lydsporet). Men der er trods alt altid en kerne, dertil er de originale værker for stærke. Og den kerne, den gør det umuligt ikke at forholde sig til.

Filmæstetik til salg

Heinrich er tydeligvis inspireret af en hel masse teori, både om teater og om film og om politik. Der er så mange af de her dialoger, der er som taget ud af kloge bøger. Men måske det var en idé så næste gang bare direkte at filmatisere noget af det? Lave en filmatisering af et Brecht-stykke, eller genindspille en Straub-Huillet, eller lave en art doku-hybrid specifikt om et filosofisk værk?

For problemet bliver lidt, at æstetikken i *Aren't You Happy?* er stærk, men det er dialogen altså ikke, og det er skuespillet heller ikke rigtigt, og det tror jeg ikke engang nogen involverede vil blive så kede af at få at vide, for det lader tydeligvis til at være en del af pointen, men... Så lav nogle snydetricks! Stjæl et værk at basere situationer og dialog på. Tag æstetikken, som 100% fungerer her, og så prøv den af på nogle andre ting. Det bliver sikkert også lettere at sælge?

Og som vi alle sammen ved, så handler filmkunst først og fremmest om, at det skal kunne sælge.

Aren't You Happy?

80 min

Øst for Paradis

Fotocredit: Øst for Paradis

Facebook kommentarer

Tilføj en kommentar ...

Jakob Storch

hvor kan man se filmen henne? på Sjælland?

Synes godt om · Svar · 3 u

Plugin til Facebook-kommentarer

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser,
anmeldelser og essays i **POV Weekend** –
hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her

JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-
profit medie.

**Har du mulighed for at støtte vores
arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her**

25 KR./MD. →

50 KR./MD. →

100 KR./MD. →

TAGS:

#FILM

FREDERIK BOJER BOVÉ

TYSK FILM

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

Berlinale 2019: En skuffende festival med for mange fusere

POV på PIX: Nordiske debutfilm (af kvinder)

Kinok: Finlands ukendte soldat – tre versioner, tre tider, tre blik på den samme fortælling

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

Ugens overblik

POV WEEKEND samler hver fredag morgen ugens væsentligste debatindlæg, analyser, anmeldelser og essays i et skarpt ugebrev.

Det er selvfølgelig **HELT GRATIS** at modtage, og du kan uforpligtende tilmelde dig her →

Emailadresse

Fornavn